

សៀវភៅដានីយ៍លៃ - លេខប័ត្រសិប

ចុងបញ្ចប់ និងការចាប់ផ្តើមនៃនិមិត្តភាព: និមិត្តភាពប្រើប្រាស់ក្នុងក្រុមហ៊ុនរបស់
អលែន វ៉ាយត៍ ក្នុងឆ្នាំ 1884 និងសារៈសំខាន់របស់វា

Jeff Pippenger
2024-02-13

ក្នុងឆ្នាំ 1884 អលែន វ៉ាយត៍ បានទទួលនិមិត្តភាពប្រើប្រាស់ក្នុងក្រុមហ៊ុនរបស់នាង។
និមិត្តភាពនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅទីក្រុង Portland រដ្ឋ Oregon។
និមិត្តភាពប្រើប្រាស់ប្លង់របស់នាង ត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅឆ្នាំ 1844 នៅទីក្រុង Portland រដ្ឋ
Maine។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបញ្ចប់និមិត្តភាព
ដោយក្លាយជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមនៃអ្វីនោះ។

«មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការផ្តាច់ការកំណត់ពេលវេលា ក្នុងឆ្នាំ 1844
ខ្ញុំបានទទួលនិមិត្តភាពប្រើប្រាស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំកំពុងទៅសួរសុខទុក្ខអ្នកស៊ី Haines
នៅទីក្រុង Portland ជាបងស្រីជាទីស្រឡាញ់ម្នាក់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ដែលចិត្តរបស់នាងបានក្លាយជាមួយនឹងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ ពួកយើងប្រាប់គ្នា
សុទ្ធតែជាសុភ័ព្វ កំពុងលុតជង្គង់ដោយស្មោះត្រង់នូវអារម្មណ៍នៃអារម្មណ៍គ្នា។
ខណៈដែលពួកយើងកំពុងអធិស្ឋាន ព្រះចៅស្តេចរបស់ព្រះបានមកលើខ្ញុំ
ដូចដែលខ្ញុំមិនដែលធុលាប់មានអារម្មណ៍ពីមុនមកឡើយ។»

«ខ្ញុំហាក់ដូចជាត្រូវបានបំភ្លឺដោយពន្លឺ
ហើយកំពុងតែឡើងខ្ពស់ឡើងៗពីផែនដី។
ខ្ញុំបានបរិច្ចាគចិត្តរបស់ខ្លួនឱ្យអ្នកដទៃ ដើម្បីការពារមកវិញនូវក្នុងលោកិយ
ប៉ុន្តែមិនអាចរកឃើញពួកគេបានឡើយ
នាពេលនោះមានសំឡេងមួយនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា “ចូរមើលមុខដទៃ
ហើយមើលឡើងខ្ពស់បន្តិចទៀតចុះ។” ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំក៏លើកភ្នែកឡើង
ហើយបានឃើញផ្លូវគ្រប់ និងចង្អុលដោយ
ដល់ត្រូវបានលើកឡើងខ្ពស់នូវលោកិយ។ លើផ្លូវនេះ
ពួកអ្នកដទៃអំពីការយាងមកវិញកំពុងផ្តើមដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង
ដែលស្ថិតនៅចុងផ្លូវនៃផ្លូវនោះ។ ពួកគេមានពន្លឺភ័យចង្អុល
ត្រូវបានដាក់នៅខាងក្រោយពួកគេនូវដើមផ្លូវ ដល់ទៅតាមបុរាណខ្ញុំថា
នោះជា “សម្រែកពាក់កណ្តាលអធ្យាស្រ័យ”។ [សូមមើល ម៉ាថាយ 25:6។]
ពន្លឺនេះបានបញ្ចូលពន្លឺតាមបណ្តោយផ្លូវទាំងមូល
ហើយផ្តល់ពន្លឺដល់ជើងរបស់ពួកគេ ដើម្បីបើកផ្លូវពួកគេដល់ដួល។»

«បុរសនិមិត្តភាពក្នុងក្រុមហ៊ុនរបស់ខ្លួនស្ថិតជាប់លើព្រះយេស៊ូវ
ដែលគង់នៅចំពោះមុខពួកគេ ដឹកនាំពួកគេទៅកាន់ទីក្រុង
នោះពួកគេមានសុភ័ព្វភាព។ ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មាន មានខ្លះអស់កម្លាំងចិត្ត
ហើយនិយាយថា ទីក្រុងនោះនៅឆ្ងាយណាស់
ហើយពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានចូលទៅដល់វាមុននេះ។ បន្ទាប់មក
ព្រះយេស៊ូវនឹងលើកព្រះហស្តស្តាំឡើងរបស់ខ្លួនឡើង
ដើម្បីបើកទឹកចិត្តពួកគេ ហើយព្រះហស្តរបស់ខ្លួនមានពន្លឺមួយភ័យចង្អុល
លើកលើកមុខក្នុងការយាងមកវិញ ហើយពួកគេស្រែកថា “អាណូយ៉ា!”។

អ្នកដទៃត្រូវបានបដិសេធពិន័យដែលនៅពីក្រោយពួកគេដោយបញ្ចប់បញ្ចប់
ហើយនិយាយថា មិនមែនជាព្រះទេដែលបានដឹកនាំពួកគេចេញមកដោយដល់ប៉ុណ្ណោះ។
ពិន័យដែលនៅពីក្រោយពួកគេរកឃើញនៅ
ទុកឱ្យដឹងរបស់ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹតស្នូលសឹងទាំងស្រុង
ហើយពួកគេបានជំពប់ ហាត់មើលមិនឃើញគោលដៅ និងព្រះយេស៊ូវទៀតឡើយ
ហើយផ្តល់ចេញពីផ្លូវចុះទៅក្នុងលោកខាងក្រោមដងងឹត និងអាក្រក់នោះ»។
Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

នៅក្នុងជីវប្បវត្តិកុហលអំពី Ellen White ដដែលគួរឱ្យសរសើរដោយចៅបុរសរបស់នាង
Arthur L. White គាត់បានកត់ត្រាសេចក្តីថ្កុលថ្កើងការណ៍មួយដដែលគួរឱ្យសរសើរផ្តល់ដោយ John
Loughborough នៅសម័យបុរេជំនួញទៅ General Conference ឆ្នាំ 1893។

«លោក Loughborough ក្នុងពេលថ្ងៃដែលសន្ទនាថាមួយនៅសម័យបុរេជំនួញ General
Conference បន្ទាប់ពីនោះបុរេជំនួញឆ្នាំ បានថ្កុលថ្កើងថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញបងស៊ី White
នៅក្នុងនិមិត្តបុរាណសិបដង។ លើកដំបូង គឺបុរាណសិបដងឆ្នាំមុន....
និមិត្តបុរាណសិបដងក្រោយរបស់នាង គឺនៅឆ្នាំ 1884 នៅទីលានបោះជំរំនៅ
Portland, Oregon»។ Ellen White Biography, volume 3, 256.»

នៅក្រោយឆ្នាំ 1884 នាងនៅតែរស់នៅក្នុងស្ថានភាព និងនិមិត្តបុរាណសិបដង ប៉ុន្តែនិមិត្ត
បុរាណសិបដងដែលបានកើតឡើងជាសាធារណៈបានបញ្ចប់យ៉ាងពិតប្រាកដក្រោយពីវាបានចា
ប់ផ្តុំគ្នាមកវិញពេលស៊ីបឆ្នាំ ហើយនិមិត្តបុរាណសិបដងប្រើប្រាស់ការចាប់ផ្តុំគ្នា
និងការបញ្ចប់ សុទ្ធតែកើតឡើងនៅក្នុងទីក្រុងដែលមានឈ្មោះថា Portland។
ទីក្រុងទីមួយស្ថិតនៅឆ្នេរខាងកើតនៃសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិក
ឯទីក្រុងចុងក្រោយស្ថិតនៅឆ្នេរខាងលិច។ មនុស្សខ្មោចបុរាណសិបដងអាច
ការពិតនេះគឺមានន័យអ្វីលើសពីការចង់នយោបាយរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ
ខណៈដែលអ្នកដទៃទៀតបុរាណសិបដងអាច
គោលបំណងសម្រាប់និមិត្តបុរាណសិបដងប្រើប្រាស់សម្រាប់ចេញហើយ
ដូចនេះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានបញ្ចប់វាបន្ទាប់ពីស៊ីបឆ្នាំ។

ហេតុផលពិតប្រាកដ គឺដោយសារការមិនស្មោះត្រង់
និងការបោះបង្គោលនឹងអំណោយទាននៃការព្យាករណ៍
ដែលបានគួរឱ្យទោសដល់ចលនាមីលូលីយ៉ា។

«បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានមកដល់ Oakland
ខ្ញុំគួរឱ្យសង្កត់ធ្ងន់ដោយអារម្មណ៍អំពីស្ថានភាពនៃការណ៍ទាំងឡាយនៅ Battle
Creek ហើយខ្ញុំក៏ទន់ខ្សោយ គិតអំណាចនឹងជួយអ្នករាល់គ្នាបាន។ ខ្ញុំបានដឹងថា
មេដឹកនាំនៃការមិនជឿកំពុងតែធ្វើការ។
អស់អ្នកដែលមិនអើពើនឹងបញ្ញត្តិដ៏ច្បាស់លាស់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ កំពុងតែមិន
អើពើនឹងទីបន្ទាល់ទាំងឡាយដែលជំរុញឱ្យពួកគេយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រះបន្ទូ
លនោះដែរ។ កាលខ្ញុំទៅស្ថានភាពនៅ Healdsburg កាលរដូវរងារមុន
ខ្ញុំបានស្ថិតនៅក្នុងការអធិស្ឋានជាខ្លាំង
ហើយមានបន្ទុកដោយសេចក្តីហារម្មក និងទុក្ខព្រួយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលមួយ
ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាន ព្រះអម្ចាស់បានប្រោសបំភ្លឺសេចក្តីងងឹតចេញ
ហើយពន្លឺដ៏ធំមួយបានបំពេញបន្ទប់។ ទេវការបស់ព្រះមួយបន្តទៅដិតខាងខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ដូចជាកំពុងស្ថិតនៅ Battle Creek។

ខ្ញុំបានស្ថិតនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សារបស់អ្នករាល់គ្នា;
ខ្ញុំបានឮពាក្យរបស់ដឹងដែលបានចូលដៃឡើង ខ្ញុំបានឃើញ
និងបានឮការណ៍ទាំងឡាយដែល បុរសិបប្រើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ
ខ្ញុំប្រុងថាអាចបានលុបបំបាត់ចេញពីការចងចាំរបស់ខ្ញុំជារៀងរហូត។
ព្រលឹងខ្ញុំបានរងរបួសយ៉ាងខ្លាំង រហូតខ្ញុំមិនដឹងថាបានឆ្លើយអ្វី
ឬត្រូវនិយាយអ្វីឡើយ។ មានការណ៍ខ្លះដែលខ្ញុំមិនអាចរំលឹកបានទេ។
ខ្ញុំត្រូវបានបង្កប់មិនឲ្យឆ្ងល់នូវឈាមនាក់ដឹងអំពីរឿងនេះឡើយ
ព្រោះនោះមានការណ៍ជាច្រើនទៀតដែលមិនទាន់បានប្រើសម្តែងនោះឡើយ»។

«ខ្ញុំត្រូវបានប្រាប់ឲ្យប្រមូលផ្តុំពន្លឺដែលបានប្រទានមកខ្ញុំ
ហើយឲ្យការសម្របសម្រួលបញ្ចេញចេញចង្វាក់ទៅកាន់បុរាណជនរបស់ព្រះ។
ខ្ញុំបានធុរការនេះតាមរយៈអត្ថបទនៅក្នុងកាសែតទាំងឡាយ។
ខ្ញុំបានក្រៅកឡើងនូវម៉ោងបីជិតរៀងរាល់ព្រឹកអស់រយៈពេលជាច្រើនខែ ហើយបាន
ប្រមូលចំណុចផ្សេងៗដែលបានសរសេរបន្ទាប់ពីសក្តិកម្មមិច្ឆិមាចុងក្រោយត្រូវបានប្រ
ទានមកខ្ញុំនៅ Battle Creek។ ខ្ញុំបានសរសេររឿងទាំងនេះចេញ
ហើយបញ្ចប់បញ្ជូនវាមកអ្នករាល់គ្នា; ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំបានស្រេចប្រហែលមិនបានចែករំលែកខ្លួនឯងឲ្យបានត្រឹមត្រូវទេ
ហើយលទ្ធផលគឺថា ខ្ញុំបានដួលសន្ធឹកបំបែកបន្ទុកនោះ;
សំណើរបស់ខ្ញុំមិនទាន់បានបញ្ចប់ទាំងអស់
ដើម្បីឲ្យអាចទៅដល់អ្នករាល់គ្នានៅសន្និបាតជំនុំនៅបានទេ។»

«ម្តងទៀត ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាន ព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងនូវអង្គទុរង្គ។
ខ្ញុំបានស្ថិតនៅ Battle Creek ម្តងទៀត។ ខ្ញុំបាននៅក្នុងផ្ទះជាច្រើន
ហើយបានឮពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នានៅជុំវិញតុរបស់អ្នករាល់គ្នា
ចំពោះសច្ចកុដិលម្នាក់ទាំងនោះ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនមានសីលធម៌នឹងរៀបរាប់ទេ។
ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវបានហៅឲ្យលើកឡើងអំពីទាំងនោះឡើយ។
ខ្ញុំក៏មានសុបិនជាច្រើនដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។»

“តើអ្នកនឹងទទួលស្គាល់សំឡេងណាមួយជាសំឡេងរបស់ព្រះ?
តើព្រះអម្ចាស់ទុរង្គបានបម្រុងទុកអំណាចអ្វី ដើម្បីកែតម្រូវកំហុសរបស់អ្នក
ហើយបង្ហាញផ្លូវរបស់អ្នកដល់អ្នកតាមដងរោងជាតិ?
តើមានអំណាចអ្វីដើម្បីបំប្លែងការក្នុងពួកជំនុំ? បុរសិបប្រើអ្នកបដិសេធមិនព្រមជឿ
រហូតទាល់តែស្រមោលនៃការមិនប្រាកដប្រជាគ្រប់យ៉ាង
និងលទ្ធភាពនៃការសង្ស័យគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវបានដកចេញ
នោះអ្នកនឹងមិនជឿឡើយ។ ការសង្ស័យដែលទាមទារចំណេះដឹងដ៏ពេញលេញ
នឹងមិនដែលព្រមចុះបញ្ជីដល់សច្ចកុដិលនៃឡើយ។ សច្ចកុដិលនៃផ្ទៃក្នុងក្រែងស្មើគ្នា
មិនមែននៃការបង្ហាញដោយផ្ទាល់ឡើយ។
ព្រះអម្ចាស់ទាមទារឲ្យយើងស្តាប់បង្កប់សំឡេងនៃកែតម្រូវកំហុស នៅពេលដែលមាន
សំឡេងផ្សេងៗនៅជុំវិញយើងកំពុងជំរុញឲ្យយើងដើរតាមផ្លូវផ្សេងៗ។
វាទាមទារការយកចិត្តទុកដាក់ដ៏ស្មោះស្ម័គ្រពីយើង
ដើម្បីសម្គាល់សំឡេងដែលនិយាយមកពីព្រះ។ យើងត្រូវតែប្រឆាំង
នឹងឈ្នះលើទំនោរចិត្ត ហើយស្តាប់បង្កប់សំឡេងនៃមនសិការ ដោយមិនចរាចរ
ឬសម្របសម្រួលឡើយ ក្នុងការជំរុញរបស់វាដែលបំបែកយើងនេះ
និងកម្រិតនៃជំរុញនិងគ្រប់គ្រងវិញ។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់យើងទាំងអស់គ្នា

ដដែលមិនមានគតាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដោយគាំងចិត្តថាមិនសុគាប់
ហើយមិនសុគាប់បង្កគាប់។ សំឡេងនេះត្រូវបានឮនៅក្នុងការព្រមាន ក្នុងដំបូន្មាន
ក្នុងការស្នើបន្តទៀត។ នេះជាសារនៃព្រះលើបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់សក្ការបស់ទ្រង់។
បុរសិបបើយើងរង់ចាំការហៅដដែលខ្ពស់ជាងនេះ ឬឱកាសដល់បុរសិបជាងនេះ
ពន្យល់អាចត្រូវបានដកចេញ ហើយយើងនឹងត្រូវទុកឲ្យនៅក្នុងសច្ចក្នុងដី។”
Testimonies, volume 5, 68.

បងស៊ីរ៉ាយ បានបញ្ជាក់ថា បុរសិបបើការបោះបង្គោលបន្តគ្នាសំនឹងកិច្ចបង្កើនរបស់នាងក្នុង
នាមជាអ្នកនាងហោរាត្រូវបានបង្កាញ នោះ «ពន្យល់អាចត្រូវបានដកចេញ ហើយ»
សាសនាអាដនៃទីសុទ្ធារដ្ឋនឹងត្រូវ «ទុកឲ្យស្ថិតក្នុងភាពងងឹត»។ នៅឆ្នាំ 1915
ពន្យល់នោះត្រូវបានដកចេញ។ ព្រះទ្រង់បាន
និងកំពុងមានសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការលើកតាំងគាំងហោរា ឬ ហោរានីមួយៗឡើង
គ្រប់ពេលវេលាដល់ទ្រង់ជួរស្រីស្រីជួរស្រីចុះនោះ។
ទ្រង់បានលើកអលើសឡើងឲ្យបន្តតាមអលើយ៉ា
ប៉ុន្តែមិនមានហោរាសំណាម្នាក់ត្រូវបានលើកឡើងបន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1915 ឡើយ
ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បាន «ដកពន្យល់ចេញ»។

ពាក់ព័ន្ធនឹងសុបិន និងនិមិត្តរូបរបស់បងស៊ីរ៉ាយ White មានបីសម័យកាល។
សម័យកាលទីមួយមានរយៈពេលស្ថិតនៅ
ដល់ក្នុងនោះនិមិត្តរូបក្រើកមានឡើងជាសាធារណៈ សម្រាប់គោលបំណងដល់ពាក់ព័ន្ធ
នឹងការបង្កើតឲ្យអំណោយទាននោះត្រូវបានទទួលស្គាល់ក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដទៃ
នរក្ខមាននៅពេលនិមិត្តរូបក្រើកមានឡើង។ បន្ទាប់មក ចាប់ពីឆ្នាំ 1884
រហូតដល់មរណភាពរបស់នាងនៅឆ្នាំ 1915 និមិត្តរូប និងសុបិនត្រូវបានប្រទានឲ្យ
ដល់នរក្ខតែសម្រាប់ការស្ថាបនាជំនឿរបស់បុរាណសក្ការព្រះ
ប៉ុន្តែតែត្រូវបានប្រទានឲ្យជាលក្ខណៈឯកជន។ សម័យកាលទីបីបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ
1915 ហើយបានផ្តល់ភស្តុតាងថា
អាដនៃទីសម័យខ្មែរក្រុងស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹតនៃការកុបត់ជំនឿ។

អ្វីស្រដៀងបុរាណជាត្រូវបង្កាញអំពីអ្វីស្រដៀងសម័យទំនើប
ហើយនៅក្នុងសម័យនៃការបោះបង្គោលយ៉ាងពេញទំហឹង ដល់គំណងដោយ អលើ
និងកូនបុរសទាំងពីររបស់គាត់ គឺ ហ្វូឌី និង ភីនហោស នោះ «គ្មាននិមិត្តរូបក្រើកចំហ» ទេ។
មូលហេតុគឺដោយសារការមិនសុគាប់បង្កគាប់ និងការបោះបង្គោលយ៉ាងផ្ទុះផ្ទុះរបស់ពួកគេ។
ព្រះមិនប្រែប្រួលឡើយ។

«ការព្រមានមួយទៀតត្រូវបានប្រទានដល់រដ្ឋរបស់អលើ។
ព្រះមិនអាចទំនាក់ទំនងជាមួយសម្តេចសង្ឃ និងកូនបុរសរបស់គាត់បានទេ
ពីព្រោះអំពើហិង្សារបស់ពួកគេ ដូចជាពាក្យក្តៅក្តាយ
បានបិទបាំងរក្ខតមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែ
នៅកណ្តាលអំពើអាក្រក់នោះ កុមារស្វាយអលើនៅតែស្រមៃត្រូវបានចំពោះស្តេចស្តេច
ហើយសារនៃការផ្តុះផ្តាច់ទៅសង្គមរដ្ឋរបស់អលើ គឺជាបសេកកម្មរបស់ស្វាយអលើ
ក្នុងនាមជាហោរារបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។»
«ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវមានតម្លៃដ៏កម្រនៅក្នុងគ្រានោះ;
ហើយមិនមាននិមិត្តរូបក្រើកចំហឡើយ។ ហើយបានកើតឡើងនៅគ្រានោះ
ពេលអលើដក់នៅក្នុងរូបរបស់គាត់ ហើយក្នុងកែវរបស់គាត់ចាប់ផ្តើមស្រាប់

ដល់ចូរនាក់មើលមិនឃើញ;
ហើយមុនពេលចងក្លាយរបស់ព្រះរលក់នៃកូនៗព្រះវិហារនៃព្រះយេស៊ូវ
ជាកូនដៃដៃហិបនៃព្រះនោះនោះ ហើយសំយោងកំពុងដក់ក្នុងដៃ
នោះព្រះយេស៊ូវបានហៅសំយោងកំពុងដក់ក្នុងដៃ
កុមារនោះបានរត់ប្រញាប់ទៅក្នុងបន្ទប់របស់ប្អូនប្រុស ដោយនិយាយថា
«ខ្ញុំនឹងទៅទីនេះ; ពីព្រោះលោកបានហៅខ្ញុំ»។ ចម្លើយគឺ «កូនអើយ
ខ្ញុំមិនបានហៅទេ; ចូរទៅដក់ក្នុងដៃ»។ សំយោងកំពុងដក់ក្នុងដៃ
ហើយគាត់ក៏បានឆ្លើយតបដូចគ្នាបីដងផងដែរ។ បន្ទាប់មក អលើក៏បានជឿជាក់ថា
ការហៅដៃអាចកំហែងនោះគឺជាសំឡេងរបស់ព្រះ។
ព្រះអម្ចាស់បានរំលងអនុកម្មរឿងនៃទ្រង់បានជួសជុលរបស់ទ្រង់
គឺបុរសមានសក់ស្កូវ ដើម្បីប្រើប្រាស់នាមមួយនឹងកុមារមុនាក់។
ការនេះដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ជាការស្មើបន្តទៅសង្គមជំនួញ ប៉ុន្តែសម្រាប់ ចំពោះអលើ
និងវង្សរបស់គាត់»។ Patriarchs and Prophets, 581.

នៃកូនៗការក្របត់ជំនឿនៃវង្សរបស់អលើ មិនមាននិមិត្តបង្ហាញចំពោះ
ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា «ដក់កុមារ» នៃកូនៗគ្រាន់តែនោះ។
ពាក្យភាសាហិប្រើប្រាស់ប្រាកដថា «ដក់កុមារ» មានន័យថា «កុមារ»។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1844
រហូតដល់ឆ្នាំ 1884 មាន «និមិត្តបង្ហាញចំពោះ» ដល់កូនៗបុរសនិងស្រីមិនទាន់ស្នើសុំ
វាបានបង្កើតឡើងជាលើកដំបូងនៃកូនៗបុរសគ្រប់គ្នាដែលនាមីឡាយក៏ឡើងក្នុងភា
ហើយនៃឆ្នាំ 1856 វាបានចាប់ផ្តើមបញ្ចូលជាក់ថា
ចលនាគឺឡើងក្នុងភាសាដូចជាសំឡេងនៃចលនាឡើងវិញ
ប៉ុន្តែនិមិត្តបង្ហាញចំពោះនៃកូនៗ ពីព្រោះព្រះទ្រង់អត់ធ្មត់យូរ
ហើយពេញដោយព្រះមហាក្សត្រ។

បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំ 1863 ការបោះបង្គោលនឹងស្រោចក្រីក្រមូលដ្ឋានបានចាប់ផ្តើម
ប៉ុន្តែ «និមិត្តបង្ហាញចំពោះ» បានបន្តរហូតដល់ឆ្នាំ 1884។ បន្ទាប់មក
ការផ្តល់សំឡេងប្រាកដថាបានកើតឡើង។ នៃកូនៗអសេគោល ជំពូក 8
ភាពគួរអប់រំខ្ពស់មិនទាំងប្រាកដថាបានពិពណ៌នាថា កំពុងកើតឡើងតាមលក្ខណៈរបស់វា។
ឆ្នាំ 1884 តំណាងឲ្យបញ្ចប់ជិតមកដល់នៃជំនាន់ទីមួយ
និងការចាប់ផ្តើមនៃជំនាន់ទីពីរ។ បុរសគ្រប់គ្នាស្មើគ្នាអាស្រ័យនៃទីសួន បង្ហាញថា នៅឆ្នាំ 1881
ហើយបន្ទាប់មកមុននឹងឆ្នាំ 1882 ការរីកចម្រើនសំខាន់ៗពីនៃការបោះបង្គោល
បានកើតឡើង។

នៅឆ្នាំ 1881 បុរសសន្តិភាពទូទៅ (George Butler) បានសរសេរ
និងបោះផ្សាយអត្ថបទជាបន្តបន្ទាប់មួយសិរីក្នុង Review and Herald
ដល់កូនៗនោះគាត់បានអះអាងថា
ផុតកែខុសនៃព្រះគម្ពីរបានបំផុសចិត្តជាងផុតកែឯទៀតៗ
ហើយនៃចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទរបស់គាត់ គាត់ពិតជាបានកំណត់សម្គាល់ថា
មានផុតកែខុសនៃព្រះគម្ពីរដែលមិនត្រូវបានបំផុសចិត្ត។ បន្ទាប់ពីនោះ នៅឆ្នាំ 1882
Uriah Smith ដល់ជាមេដឹកនាំមុនាក់នៃកិច្ចការបោះពុម្ពផ្សាយ
ហើយនៃពេលនោះក៏ជាមេដឹកនាំនៃកិច្ចការអប់រំផងដែរ បានចាប់ផ្តើមបង្កើតថា
នៃពេលបងស៊ី White ត្រូវបានបង្ហាញពីការព្យាករណ៍អនាគត
ឬបុរសគ្រប់គ្នាស្មើគ្នាស្មើគ្នាប្រាកដថាបានដក់ក្នុងដៃ ពាក្យសម្តីរបស់នាងគឺត្រូវបានបំផុសចិត្ត
ប៉ុន្តែគាត់បានអះអាងថា

នៅពេលនាងកំណត់បង្ហាញពីការខ្វះខាតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់សមាជិកពូជវិហារ នោះវាគ្មានតែជាទស្សនៈមនុស្សរបស់នាងប៉ុណ្ណោះទេ។

នៅឆ្នាំ 1881

សាក្សីមានប្រាកដថាការរាយការណ៍ដោយចំហរប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចព្រះគម្ពីរ King James តាមរយៈប្រធាននៃពួកជំនុំ ហើយបន្ទាប់មកនៅឆ្នាំបន្ទាប់ មេដឹកនាំនៃកិច្ចចាត់ការអប់រំ និងការបោះពុម្ពផ្សាយសាមគ្គីភាពបានជួយការពារការរាយការណ៍ស្រដៀងគ្នាមួយលើសិទ្ធិអំណាចព្រះព្រាហ្មណ៍នៃការព្យាយាមរំលោភបំពាន។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1884 សក្តិភាពគឺថា នៅក្នុងសម័យនោះ គ្មាននិមិត្តរូបដោយចំហឡើយ។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1863 ដល់ឆ្នាំ 1881 ការបោះបោរមានកើនឡើងរហូតដល់បញ្ចូលទាំងព្រះគម្ពីរ និងវិញ្ញាណនៃការព្យាយាមរំលោភ ហើយមិនមែនគ្រាន់តែតែងតែឲ្យការបដិសេធមូលដ្ឋានទៀតឡើយ។

សេចក្តីសង្ស័យអំពីទំនាក់ទំនងរវាងប្រទេសដែលមានតំណាងនៅក្នុងអសេគោល ជំពូក ៨ ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពួកចាស់ទុំ ដែលតំណាងឲ្យចំណាត់ការដឹកនាំនៃក្រុមយូសាឡឹម ដែលបានចាប់ផ្តើមឡើងជាអង្គការព្រះវិហារតាមផ្លូវច្បាប់ ក្នុងនាមជាអាជ្ញាធរនៃទីសាលាខ្មែរ នៅឆ្នាំ 1863។ នៅចំណុចនោះ អត្ថបទមួយត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយក្នុង Review and Herald ដែលអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរកំណត់ថាជាសុនាមនៃពិធីធម៌របស់ James White ទោះបីជាការអំពើអត្ថបទនោះផ្ទាល់ពិតជាបង្ហាញច្បាស់ថា Uriah Smith ជាអ្នកនិពន្ធពិតប្រាកដក៏ដោយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ បណ្តាសាប្រឆាំងនឹងការស្តាប់នាយវិទ្យាឡើងវិញ បានសម្រេចយ៉ាងច្បាស់លាស់តាមរយៈ James White ហើយ Uriah Smith គឺជាបុគ្គលដែលបានបង្កើតការរំលោភក្នុងក្រុមយូសាឡឹម 1863។ មកដល់ឆ្នាំ 1881 ប្រធានសន្និសីទនៃទូទៅបានដាក់បញ្ចូលអត្ថបទនៅក្នុង Review and Herald ដែលជជែកវិវាទប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចព្រះព្រាហ្មណ៍របស់ព្រះគម្ពីរ ហើយបន្ទាប់មកនៅឆ្នាំបន្ទាប់ Uriah Smith បានចាប់ផ្តើមការរាយការណ៍ប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាយាម។

បុរសបុរាណទាំងឡាយ ដែលគេប្រើត្រូវជាអ្នកអាណាព្យាបាល កំពុងដឹកនាំក្នុងការរាយការណ៍ដោយប្រាកដថា ដែលបានចាប់ផ្តើមដោយការរាយការណ៍លើសេចក្តីពិតគ្រឹះទាំងឡាយ ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងស្ថិតិរបស់ Miller និងត្រូវបានបង្ហាញជាប្រភពលើការរំលោភរបស់ Habakkuk។ ពីទីនោះ ពួកគេចាប់ផ្តើមរាយការណ៍សាក្សីទាំងពីរគឺ ព្រះគម្ពីរ និងព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាយាម។ ក្នុងអំឡុងពេលដដែលនោះ (ដើមទសវត្សរ៍ 1880) មេដឹកនាំនៃកិច្ចចាត់ការសុខភាព គឺ John H. Kellogg បានចាប់ផ្តើមនាំយកវិញ្ញាណនិយមន័យសិទ្ធិព្រះមាននៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមកកាន់ចំណាត់ការដឹកនាំនៃក្រុមជំនុំ។ នៅឆ្នាំ 1881 លោក James White បានទទួលការសម្រាកចុងក្រោយ ហើយបងស្រី White កំពុងស្ថិតនៅក្នុងការរំលោភបំពានដល់កំពុងកើនឡើងពីសំណាក់ចំណាត់ការដឹកនាំនៃវេទនាសម្ព័ន្ធអប់រំសុខភាព និងនយោបាយរបស់ក្រុមជំនុំ។

សារដែលមានមកដល់នៅឆ្នាំ 1856 ដែលជាពន្លឺកើនឡើងអំពី «បុរាណវិទ្យា» ហើយក៏ជាសារទៅកាន់ឡឌីកផេងដែរ ត្រូវបានបដិសេធអោយព្រះអម្ពចាស់មានព្រះបំណងនឹងសន្និសីទសារនោះដដែលនៅក្នុងសន្និសីទទូទៅនៅទីក្រុង Minneapolis ក្នុងឆ្នាំ 1888 តាមរយៈសារដែលមានមកដោយអលែឌើរ Jones និង Waggoner។ សាររបស់ពួកគេមិនមែនជាសារថ្មីទេ។

ហើយនៅពេលអ្នកដទៃបានប្រឆាំងនឹងសាររបស់ពួកគេ គួរឲ្យមាន Sister White ចូលដៃទៅកាន់ នាងបានបញ្ជាក់ថា ពួកអ្នកបោះបង្គោលដើម្បីថា ការប្រឆាំងរបស់ពួកគេចំពោះសាររបស់ Jones និង Waggoner បង្ហាញពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុងការការពារសញ្ញាសម្គាល់ចាស់ៗ ដល់គំនិតចាស់ៗផងដែរ។ ការបោះបង្គោលរបស់ពួកគេបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញថា មកដល់ឆ្នាំ 1888 ពួកគេមិនយល់ទៀតឡើយថាគំនិតចាស់ៗនោះជាអ្វី នោះគឺថា សេចក្តីពិតជាគំនិតចាស់ៗឲ្យយើងស្រឡាត់ស្រឡាយពីរបស់ពួកគេ។ ក្នុងបរិបទនៃសញ្ញាសម្គាល់ និងច្បាប់របស់ William Miller នាងបានចូលដៃថា៖

«យើងគួរតែដឹងដោយខ្លួនឯងថា អ្វីជាសារជាតិក្នុងគ្រឹះស្ថានសាសនា អ្វីជាសេចក្តីពិត អ្វីជាជំនឿដែលយើងបានទទួល ហើយអ្វីជាក្បួនខុសគ្នាពីព្រះគម្ពីរ—គឺជាក្បួនខុស តែបានប្រទានមកដល់យើងពីអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ មានមនុស្សជាច្រើនដែល ជឿដោយគុណមូលហេតុណាមួយសម្រាប់ជឿថាមូលដ្ឋាននៃជំនឿរបស់ខ្លួន គឺមានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់អំពីសេចក្តីពិតនៃបញ្ហានោះឡើយ។ បុរសនិប្បាយមានគំនិតណាមួយគួរឲ្យមានលើកមក ដល់សរុបសម្រាប់នឹងទស្សនៈដែលពួកគេបានកំណត់ទុកជាមុនរបស់ខ្លួន នោះពួកគេត្រូវប្រើខ្លួនឯងជាស្រេចដើម្បីបិទទូលយកវា។ ពួកគេមិនរំភ័យក្រៃពេកពីហេតុនេះដល់ផលនោះទេ ជំនឿរបស់ពួកគេមានមូលដ្ឋានពិតប្រាកដឡើយ ហើយនៅក្នុងពេលនៃការសាកល្បង ពួកគេនឹងឃើញថា ពួកគេបានសង់លើខ្ពស់ៗ»។

«អ្នកណាដែលសម្រាកដោយពេញចិត្តនឹងចំណេះដឹងមិនល្អអត់ខ្វះបច្ចុប្បន្ននៃ របស់ខ្លួនអំពីព្រះគម្ពីរ ដោយគិតថាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្កេតនេះរបស់ខ្លួនហើយ នោះគេក៏ពង្សសម្រាកនៅក្នុងការល្ងង់លោមខ្លួនដ៏ស្រាប់ហាក់ដូចជាមួយ។ មានមនុស្ស ជាច្រើនដែលមិនបានបំពាក់យ៉ាងពេញលេញដោយអំណះអំណាងតាមព្រះគម្ពីរ ដើម្បីបិទទូលអាចសម្គាល់កំហុស ហើយថ្កោលទោសរាល់បុរាណ និងអបិយជំនឿដែលគួរឲ្យមានបង្ហាញបន្តថាជាសេចក្តីពិត។ សាក្សីបាននាំគំនិតរបស់ខ្លួនចូលមកក្នុងការថ្វាយបង្គំគំពុះ ដើម្បីបិទទូលរាល់ផលិតផលសាមញ្ញនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មនុស្សមួយចំនួនធំដែលអះអាងថាជឿសេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន មិនដឹងថាអ្វីជាសារសំ ខាន់នៃសេចក្តីជំនឿដែលបានប្រគល់មកដល់ជាសម្រេចដល់ពួកបរិសុទ្ធ—ព្រះគ្រីស្ទនៅ ក្នុងអ្នក ជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសិរីល្អ។ ពួកគេគិតថាពួកគេក៏ពង្សការពារពុំសញ្ញាចាស់ៗ ប៉ុន្តែពួកគេក៏មិនឡើយ គួរជាក់មិនឡើយ ហើយពុំរងឈឺកន្ទុកឡើយ។ ពួកគេមិនដឹងថាមានន័យដូចម្តេចក្នុងការត្រឡប់ត្រឡាចលើសេចក្តីសុំឡាញ និងសេចក្តីជំនឿពិតចូលទៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន និងកាន់កាប់គុណធម៌ពិតប្រាកដរបស់វាទេ។ ពួកគេមិនមែនជាអ្នកសិក្សាព្រះគម្ពីរយ៉ាងជិតស្និទ្ធទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សស្មោះត្រង់ និងខ្វះការយកចិត្តទុកដាក់។ នៅពេលមានភាពខុសគ្នានៃទស្សនៈក្រីវឡើងអំពីអត្ថបទនានានៃព្រះគម្ពីរ មនុស្សទាំងនេះដែលមិនបានសិក្សាដោយមានគោលបំណង ហើយមិនច្បាស់លាស់អំពីអ្វីដែលខ្លួនជឿ នឹងផ្តល់ចម្លើយសេចក្តីពិត។ យើងគួរតែ

បោះបង្កគោលលើមនុស្សទាំងអស់អំពីសេចក្តីចាំបាច់ក្នុងការស្រង់រកសេចក្តីពិត
 ដទៃទៅជាយ៉ាងឧស្សាហកម្មយាយាម ដើម្បីបិទបញ្ចប់ក្នុងការដឹងថា ពួកគេពិតជាដឹងថា
 អ្វីជាសេចក្តីពិត។ មនុស្សខ្មែរអះអាងថាមានចំណេះដឹងច្រើន
 ហើយមានអារម្មណ៍ពេញចិត្តនឹងសភាពរបស់ខ្លួន
 ទោះបីពួកគេមានសេចក្តីក្លាយប្រែក្នុងបន្ទប់មែសម្រាប់កិច្ចការ
 គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្នុងគេក្នុងបន្ទប់មែសម្រាប់ព្រះ
 និងសម្រាប់ព្រលឹងទាំងឡាយដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសក៏ដោយ
 មិនខុសអ្វីពីប្រព័ន្ធពួកគេមិនដែលស្ថាបនាឡើយ។ ពួកគេមិនអានព្រះគម្ពីរ [ដើម្បី]
 យកខ្លឹមសារល្អអប់រំ
 និងភាពសម្បូរបែបរបស់វាមកផ្ទេរជាចំណែកដល់ព្រលឹងរបស់ខ្លួនទេ។
 ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថា
 នោះជាសំឡេងរបស់ព្រះដែលកំពុងមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ពួកគេទេ។ ប៉ុន្តែ
 បើយើងចង់យល់អំពីផ្ទៃក្នុងនៃសេចក្តីសង្ស័យនោះ
 បើយើងចង់យល់ពីការស្វែងរកព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត
 យើងត្រូវស្វែងរកព្រះគម្ពីរដោយមានគោលបំណង ពីព្រោះព្រះបន្ទូលសន្យា
 និងទំនាយនានាព្រះគម្ពីរ
 បញ្ចេញការស្វែងរកដ៏ច្បាស់នៃវិញ្ញាណមនុស្សនៃការដទៃទៅនៃការប្រកាសនោះ
 ដែលសេចក្តីពិតដ៏មហិមាទាំងនេះមិនត្រូវបានយល់យឺតយ៉ាវច្បាស់ឡើយ។ The 1888
 Materials, 403.

សេចក្តីថ្កុលថ្កងនេះត្រូវបានយកចេញពីសក្ខីភាពរបស់នាងក្នុងអំឡុងសម័យឆ្នាំ 1888
 ហើយនាងបានបញ្ជាក់ថា ពួកអ្នកបោះបង្កគោលលើមនុស្សទាំងអស់អំពីសេចក្តីពិត
 ទោះបីពួកគេមិនដឹងក៏ដោយ។ នាងបានមានប្រសាសន៍ថា «មនុស្សមួយចំនួន
 ដែលអះអាងថាជឿសេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន មិនដឹងថា អ្វីទៅដែលបង្កើតជាសេចក្តីជំនឿ
 នឿយដែលផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកបរិសុទ្ធមុន្នងហើយមុនៗទៀត—ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង
 អ្នក ជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃវិញ្ញាណ។ ពួកគេគិតថា ខ្លួនកំពុងការពារព្រះវិញ្ញាណ
 ប៉ុន្តែពួកគេក្រៅមិនក្រៅ គួរដាក់មិនគួរដាក់ ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃពួកគេ»។
 នាងបានកំណត់អត្តសញ្ញាណពួកគេថា នៅក្នុងស្ថានភាពឡើងវិញ
 ដូចពួកគេ «ក្រៅមិនក្រៅ គួរដាក់មិនគួរដាក់»។ ហើយនាងបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ
 «សេចក្តីជំនឿដែលផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកបរិសុទ្ធមុន្នងហើយមុនៗទៀត—ព្រះគ្រីស្ទ
 នៅក្នុងអ្នក ជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃវិញ្ញាណ»។
 ព្រះគ្រីស្ទគឺជាថ្មដ៏ដ៏ស្រស់ស្អាតនៃយុគសម័យទាំងឡាយ
 ហើយក្នុងនាមជាថ្មដ៏ដ៏ស្រស់ស្អាតនៃយុគសម័យទាំងឡាយ
 នោះទ្រង់កំណត់ឱ្យបង្កើតមានតម្លៃនៃក្នុងស្ថានរបស់ Miller។

«ការព្រមានបានមកដល់ហើយ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យមានអំណាចមួយចូលមក
 ដែលនឹងរំខានដល់មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ដែលយើងបានកសាងលើ
 តាំងពីពេលសារនោះបានមកក្នុងឆ្នាំ 1842, 1843, និង 1844 មក។
 ខ្ញុំបានស្នើសុំក្នុងសារនេះ ហើយតាំងពីពេលនោះមក
 ខ្ញុំបានឈរនៅមុខពិភពលោក
 ដោយស្មោះត្រង់ចំពោះពន្លឺដែលព្រះបានប្រទានឱ្យយើង។
 យើងមិនមានបំណងដកដង្ហើមរបស់យើងចេញពីទីកន្លែង
 ដែលយើងទាំងនោះត្រូវបានដាក់លើ
 ខណៈដែលរាល់ថ្ងៃយើងបានស្រង់រកព្រះអម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងក្លាយប្រែក្នុង

ដើម្បីបិទផ្លូវដែកពន្លឺ។ គេអ្នកគិតថា
ខ្សែអាចបោះបង់ពន្ធលើដំណើរហាងបុរាណឲ្យខ្សែហាងឬ?
ពន្ធលើនោះត្រូវតែដូចជាថ្មីដ៏អស់កល្បជានិច្ច។
វាបានដឹកនាំខ្សែតាំងពីពេលវាត្រូវបានបុរាណមក»។ Review and Herald, April 14, 1903.

នាងបានកំណត់សម្គាល់អំពីសច្ចក្រឹត្យសំខាន់មួយនៃក្របបោះ
ដៃជាពួកបុរាណបុរាណរបស់អសេគោល នៅពេលនាងមានបុរសសន្លឹកថា៖
«ពួកគេមិនកែត្រួតត្រាពីហត្ថលេខាទេ»។ ពួកអ្នកកម្រិតមិនអាច ឬក៏មិនព្រម
កែត្រួតត្រាពីហត្ថលេខាទេដែលបានឡើយ។ ផលនៃសម័យបុរាណនិហិតទូទៅ ឆ្នាំ 1888
មានលក្ខណៈបោះបង់ខ្ពស់ដល់ចំណុចបង្កើនវិវិធាន បានសម្រេចចិត្តចាកចេញ
ប៉ុន្តែមេគុណនៃសេចក្តីការបង់នាងបានបញ្ជាក់នាងថា នាងត្រូវតែនៅ
ហើយកត់ត្រាបុរាណវិទ្យាសាស្ត្ររបស់គេនាងការបោះបង់ក្នុង ដាច់និងអាហារ។
ការបោះបង់ពួកបុរាណវិទ្យាគឺជាផល ហើយហត្ថលេខាគឺការបង់សេចក្តីឡើយខ្ពស់
ដែលបានមកដល់ជាមួយនឹងពន្ធលើកម្រិតឡើងនៃ «បុរាណវិទ្យា» នៅឆ្នាំ 1856 ហើយបន្ទាប់
មកបានកាន់តែផ្ទុះផ្ទុះឡើងទៅជាការបោះបង់បុរាណវិទ្យានិងមូលដ្ឋាននៅឆ្នាំ 1863
ដែលបន្ទាប់មកបាននាំទៅដល់ការវាយបុរាណវិទ្យាគម្ភីរជាមុនសិន
ហើយបន្ទាប់មកលើកវិញ្ញាណនៃព្រះយាករណ៍
ព្រមទាំងការណែនាំចូលមកនៃវិញ្ញាណនិយមរបស់ Kellogg។

ជាក់ជាមិនខាន អ្នកបុរាណវិទ្យាសាស្ត្របុរាណរបស់មនុស្សជាតិតាមបណ្តោយបុរាណវិទ្យា
បានគ្របបាំងសច្ចក្រឹត្យសំខាន់និងការបោះបង់នោះ
ដោយសំណល់អសាមញ្ញបុរាណវិទ្យា បុរាណវិទ្យា ទំនៀមទម្លាប់
និងបានពង្រីកទៅដោយរឿងព្រេងនិទាន
ព្រោះអស់អ្នកដែលចូលរួមក្នុងការបោះបង់បុរាណវិទ្យានោះ
តែងតែព្រួយបារម្ភលាក់បាំងភស្តុតាងជានិច្ច។

រទេនាដល់ពួកអ្នកដែលស្រវឹងរកលាក់បាំងយោបល់របស់ខ្លួនយ៉ាងផ្សេងៗទៀតពីព្រះអម្ចាស់
ចាស់ ហើយការងាររបស់ពួកគេប្រើវិធីក្នុងក្នុងសច្ចក្រឹត្យសំខាន់ ហើយពួកគេនិយាយថា
«គេនិយាយឲ្យយើង? ហើយគេនិយាយស្តីអំពីយើង?» អសេគោល 25:19។

បុរាណវិទ្យាដ៏ស្រស់ស្អាតដែលអសេគោលកំពុងមានបុរសសន្លឹកទៅកាន់ក្នុងខន៖
គឺជាអ្នកដែលគាត់កំណត់អត្តសញ្ញាណថាជា
«ពួកមនុស្សស្នាក់នៅក្នុងបុរាណវិទ្យានេះនៅក្នុងយូសាឡឹម»
ហើយជាបុរាណវិទ្យាដ៏ស្រស់ស្អាតនោះ
ដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យជាអ្នកថែរក្សាបុរាណវិទ្យានៅក្នុង អសេគោល ជំពូក ៨។
នៅក្នុងសក្តិកម្មរបស់អសេគោល គ្រប់អំពើគួរសមបំផុតលើកទីពីរ
ដែលសម្គាល់ដល់ជំនាន់ទីពីរនៃអែដរនេទីស៊ីម
ពួកគេបានឆ្លើយតបនឹងសំណួរដែលពួកមនុស្សស្នាក់នៅក្នុងអសេគោលសួរថា
«ដូចជាពួកគេនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់មិនទតឃើញយើងទេ;
ព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់ចោលផែនដីហើយ» (អសេគោល 8:12)។

មានសច្ចក្រឹត្យ «រទេនា» ត្រូវបានបុរាណវិទ្យាអ្នកកែប្រែបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រទាំងនោះ
ដែលព្រួយបារម្ភបំផុតសច្ចក្រឹត្យសំខាន់អំពីការបោះបង់ដែលបាននាំទៅដល់
និងបានកើតឡើងនៅឆ្នាំ 1888។

យើងនឹងបន្តការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«ខ្ញុំគួរនិយាយទៅកាន់អ្នកអំពីកិច្ចប្រជុំនៅទីក្រុង Minneapolis។ នៅពេលមួយ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តចាកចេញពីកិច្ចប្រជុំនោះ ពីព្រោះខ្ញុំបានឃើញ ហើយមានអារម្មណ៍ដឹងច្បាស់អំពីវិញ្ញាណនៃការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំង ដល់បានគ្រប់ដណ្តប់នៅទីនោះ។ ខ្ញុំមិនអាចទទួលស្គាល់សូម្បីមួយភ្លែតនូវវិញ្ញាណ ដែលបានផ្ទុកចិត្តនោះដោយអំណាចគ្រប់គ្រងលើបងប្អូន Morrison និងបងប្អូន Nicola នោះឡើយ។ ខ្ញុំមិនអាចសង្ស័យសូម្បីមួយភ្លែតអំពីបុរសវិញ្ញាណដែលអ្នក កាល់គ្នាបានស្ថិតនៅក្នុងរោងឥន្ធនាគាររបស់វានោះទេ។ ជាក់ជាមិនខាន វាមិនមែនជាពុទ្ធវិញ្ញាណរបស់ព្រះឡើយ ហើយដើម្បីកុំឱ្យអ្នកកាល់គ្នាបន្តស្ថិតនៅក្នុងការបោះបង្គោលចោលនេះទៀត ខ្ញុំសរសេរមកអ្នកកាល់គ្នានៅពេលនេះ។»

“និយាយបន្តទៀតពីខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តថាមិនទៅបន្តតទៀតនៅមិនទៀប៉ុលសិនទេ ក្នុងស្ថានភាពមួយ ឬក្នុងនិមិត្តរូបយប់—ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់បានដោយប្រាកដថាអ្វីមួយ ណាទេ—ឬគុណមូលនាក់មានរូបរាងខ្ពស់ និងពោរពេញដោយអំណាច បាននាំសារមកឱ្យខ្ញុំ ហើយបានបង្ហាញឱ្យខ្ញុំដឹងថា នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឱ្យខ្ញុំឈរនៅក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្ញុំ ហើយថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងជាជំនួយការរបស់ខ្ញុំ និងនឹងទ្រទ្រង់ខ្ញុំឱ្យនិយាយពាក្យទាំងឡាយដល់ទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យខ្ញុំ។ គាត់បាននិយាយថា ‘សម្រាប់កិច្ចការនេះ ព្រះអម្ចាស់បានលើកអ្នកឡើង។ ព្រះហស្តអស់កល្បរបស់ទ្រង់នៅក្នុងអ្នក។ ពីការប្រជុំនេះ ការសម្រេចចិត្តទាំងឡាយនឹងត្រូវបានផ្ទេរមកដល់អ្នក ឬសម្រាប់សេចក្តីស្តាប់; មិនមែនថាមានមន្ត្រីចាំបាច់ត្រូវវិនាសទេ ប៉ុន្តែមែនទៅនូវភាពខាងវិញ្ញាណ និងការទុកចិត្តលើខ្លួនឯង នឹងបិទទ្វារ ដល់ថ្នាក់ដល់ព្រះយេស៊ូវ និងអំណាចនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ នឹងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូលមកទេ។ ពួកគេនឹងមានឱកាសមុនទៀត ដើម្បីឱ្យបានឆ្លុះផ្សាយពីការបោះបង្គោលចោល ហើយប្រើចិត្ត សារភាពអំពីហេតុរបស់ពួកគេ ហើយមករកព្រះគ្រីស្ទ និងត្រូវបានបម្រើ ដើម្បីឱ្យទ្រង់ប្រោសពុទ្ធភាពពួកគេ។”

«ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរតាមខ្ញុំមក”។ ខ្ញុំក៏តាមអ្នកនាំផ្លូវរបស់ខ្ញុំ ហើយគាត់បាននាំខ្ញុំទៅកាន់ផ្ទះផ្ទះដ៏ល្អបងប្អូនបានស្នាក់នៅ ហើយគាត់បាននិយាយថា “ចូរស្តាប់ពាក្យដល់ត្រូវបាននិយាយនៅទីនេះ ដុំបិតពាក្យទាំងនេះត្រូវបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រា ហើយពាក្យទាំងនេះ នឹងមានអំណាចសម្រាប់ថ្នាក់ទីបីលើសពីអស់អ្នកដែលមានចំណេះក្នុងកិច្ចការនេះ តម្លៃមិនតាមវិញ្ញាណបុរាណដែលមកពីលើទេ ប៉ុន្តែតាមវិញ្ញាណដែលមិនចុះមកពីលើឡើយ គឺមកពីខាងក្រោមវិញ”»

«ខ្ញុំបានស្តាប់ពាក្យសម្តីដែលបានបញ្ចេញឡើង ជាពាក្យដ៏ល្អឥតផ្ទុយពីអស់អ្នកទាំងឡាយដែលបាននិយាយពាក្យទាំងនោះ មានសេចក្តីអង្រួញខ្មាស។ សម្តីចម្លែកចម្លាំងនៃការបញ្ជូនពីមុនាក់ទៅមុនាក់ ដោយមើលងាយបងប្អូនរួមជំនឿរបស់ពួកគេ គឺ A. T. Jones, E. J. Waggoner, និង Willie C. White ព្រមទាំងខ្ញុំផ្ទាល់។ ជំហររបស់ខ្ញុំ និងកិច្ចការរបស់ខ្ញុំ ត្រូវបានគេយកមកអធិប្បាយវិភាគដោយសេរី ដោយអ្នកដែលគួរតែបានកំពុងចូលរួម ក្នុងការងារនៃការបន្តទៀតលើរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ»

ហើយរៀបចំបង្កើនរបស់ខ្លួនឲ្យគ្រឹះស្ថាន។ ហាក់ដូចជាមានអំណាចទាក់ទាញមួយក្នុង
ការគិតពិចារណាជាប់ជានិច្ចអំពីអំពើខុសដល់សុរម្យឡើង
និងអំពើពាក្យសមគឺដល់កើតចេញពីការសុរម្យរបស់បងប្អូនរបស់ពួកគេ
និងកិច្ចការរបស់ពួកគេ ដល់គុណមូលដ្ឋានណាមួយក្នុងសង្គមកុំពិតឡើយ
ហើយក្នុងការសង្ស័យ ការនិយាយ និងការសរសេររឿងរ៉ាវដ៏ជួរចត់ៗ
ដល់ជាលទ្ធផលនៃការសង្ស័យចិត្ត ការចោទសួរ និងការមិនជឿ។»

«មគ្គុទ្ទេសក៍របស់ខ្ញុំប្រាប់និយាយថា “នេះគួរមានកត់ទុកក្នុងសង្រ្គោះទាំងឡាយ
ទាំងនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។
វិញ្ញាណនេះមិនអាចសម្របសម្រួលនឹងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គឺព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត មានឡើយ។ ពួកគេហោសសរឿងដោយវិញ្ញាណនៃការប្តូរឆ្លង
ហើយមិនដឹងទៀតឡើយ ដូចអ្នកសុរម្យមិនដឹងថា
វិញ្ញាណណាកំពុងគ្រប់គ្រងពាក្យសម្តី ឬអំពើរបស់ខ្លួន។ អំពើហ្នឹង
ជាការល្មើសចំពោះព្រះយ៉ាងពិសេស។
វិញ្ញាណនេះមិនមានសភាពស្រដៀងនឹងព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត និងសេចក្តីសុចរិត
លើសជាវិញ្ញាណដែលមានជំរុញពួកយូដាឲ្យបង្កកើតសម្ព័ន្ធភាព ដើម្បីបង្កើន
វិវត្តន៍ និងផ្តើមជាប្រសព្វនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអង្គសង្កេតឃើញនៃលោកិយ នោះឡើយ។»

«មគ្គុទ្ទេសក៍របស់ខ្ញុំប្រាប់ប្រាប់ខ្ញុំថា
មានសាក្សីម្នាក់ចំពោះពាក្យសន្ទនានៅលើគុណព្រះគ្រីស្ទនោះ
គឺជាពាក្យសមគឺរបស់ហ្វ្រង់ស្កូសសេណាតាប់ធុនាប់
ដល់បង្កាញឲ្យយើងវិញ្ញាណដែលជំរុញពាក្យទាំងនោះ។
កាលដែលពួកគេចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់ខ្លួន
ទេវតាអាក្រក់ក៏មានចូលទៅជាមួយពួកគេដែរ
ពីព្រោះពួកគេហោសបិទទ្វារចំពោះព្រះវិញ្ញាណព្រះគ្រីស្ទ
ហើយមិនព្រមស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់។
គុណការបន្ទាបព្រលឹងនោះចំពោះព្រះទេវ។
សំឡេងនៃការអធិស្ឋានកម្មវត្ថុមានឮណាស់ ប៉ុន្តែក៏ការវិវត្តន៍
និងសេចក្តីចូលរួមការណ៍ដល់បំផុត និងការសន្ទមត និងការស្មាន និងការច្បាំង
និងការឈ្នះនាវិស និងការសង្ស័យអាក្រក់ និងការចោទប្រកាន់មិនពិត
កំពុងតែមានជាទូទៅ។ បុរសនិប្បូនកែរបស់ពួកគេហោសបើកឡើង
ពួកគេនឹងមានយើងអ្វីដែលនឹងផ្តើមឲ្យពួកគេភ័យស្គមស្គាល់
គឺការគួរកេរ្តិ៍របស់ទេវតាអាក្រក់។ ហើយពួកគេក៏នឹងមានយើងអ្នកយាមមុនាក់ផងដែរ
ដែលមានគ្រប់ពាក្យទាំងអស់
ហើយមានកត់ត្រាពាក្យទាំងនេះទុកក្នុងសង្រ្គោះនានានៅស្ថានសួគ៌។»

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំគួរមានជូនដំណឹងថា នៅពេលនោះ
ការផ្តើមសេចក្តីសម្រេចណាមួយអំពីដំណើរចំណុចគោលលទ្ធផល ថាអ្វីជាសេចក្តីពិត
ឬការរំពឹងទុកវិញ្ញាណនៃការសិរីប្រសើរអង្គកេងចោលយុត្តិធម៌ណាមួយ គឺឥតប្រយោជន៍ទេ
ពីព្រោះមានសម្ព័ន្ធភាពមួយគួរមានបង្កកើតឡើង
ដើម្បីមិនអនុញ្ញាតឲ្យមានការផ្តាសាយបុគ្គលនីតិល្បិចណាមួយ
ឬដំណើរណាមួយដែលពួកគេហោសទទួលរងហើយ
ទៀតជាងដែលពួកគេសាសន៍យូដាមានផ្តើមនោះទេ។
មគ្គុទ្ទេសក៍របស់ខ្ញុំប្រាប់មានបុរសសន្តិមកកាន់ខ្ញុំជាច្រើន
ដែលខ្ញុំគ្មានសីលធម៌នឹងសរសេរបានទេ។

ខ្ញុំហ៊ានឃើញខ្លួនខ្ញុំអង្គុយឡើងលើគ្រែ ក្នុងវិញ្ញាណនៃទុក្ខពួយ
និងសេចក្តីទេវតា ហើយក៏មានវិញ្ញាណនៃការគាំទ្រចិត្តយ៉ាងមាំមួន
ដើម្បីឈរនៅក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្ញុំរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃកិច្ចបុរាណ
ហើយបន្ទាប់មករង់ចាំការណែនាំរបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណនៃព្រះ ដលៃបុរាណខ្ញុំថា
គួរឱ្យដឹងដូចម្តេច និងគួរដើរតាមផ្លូវណា»។ The 1888 Materials, 277, 278.